

LETO 1940

ŠTEV. 12

Poštšina plačana
v gotovini

Salezijanski **VESTNIK**

*Glasilo za salezijansko
sotrudstvo*

VOĐSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.
2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik — Ljubljana 8“.
3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljši in najbolj poceni pa je, če napišete sadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V januarju: 1. 2, 16 — 2. 4, 3 — 3. 7, 13 — 4. 6, 2 — 5. 9, 12 — 6. 8, 21 — 7. 4, 18 — 8. 3, 17 — 9. 4, 6 — 10. 2, 24 — 11. 1, 26 — 12. 2, 10 — 13. 7, 5 — 14. 5, 9 — 15. 3, 25 — 16. 2, 7 — 17. 6, 15 — 18. 8, 29 — 19. 7, 8 — 20. 2, 20 — 21. 4, 1 — 22. 3, 28 — 23. 2, 19 — 24. 1, 31 — 25. 3, 23 — 26. 6, 14 — 27. 2, 4 — 28. 5, 11 — 29. 7, 27 — 30. 4, 22 — 31. 6, 30

Novi častilci: 26, 6, 14. Bregar Agata, Zorc Ivana, Kremžar Ivan, Zdolec Frančiška.

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Jagodič Frančiška, Podturn;
Klerin Alojzija, Lahomno;
Hribar Marija, Koseze;
Pulko Marija, Zlatolice;
Zor Marija, Goriče;

Flis Jože, Debro;
Harič Ter., Ruše;
Golavšek Neža, Št. Pavel;
Kostrevec Neža, Škocjan;
Jurečič Neža, Vel. Mraševo.

Jurečič Neža zasluži, da se je še posebej spomnimo, kajti bila je sotrudnica, ki je ves čas, odkar je pristopila k sotrudništvu, delala z vzgledno marljivostjo. Preprosta, a polna vere in božje ljubezni se ni nikdar naveličala delovati. Vedela je, da si s tem delovanjem zbira dobra dela za večnost. Pred kratkim, še ni dva mesca, je pisala: „Spet Vam pošljem nekaj, kar sem nabrala za mašno zve-

zo in za Marijin sklad. Čutim, da mi pojemajo moči in da bo treba kmalu umreti. Zato hitim delati, da si bom še kaj nabrala za večnost. Ko pa zveste o moji smrti, molite zame.“ Molili bomo in jo tudi drugim priporočamo v molitev.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!

(300 dni odpustka.)

Knjige, šolske in pisarniške potrebščine dobite najceneje v
Mladinski založbi - Ljubljana - Stari trg 30

Praznik katoliške mladine

Bliža se največji praznik katoliške mladine — spomin Brezmadežne...

Brezmadežna — najlepši vzor mladim, v življenje stopajočim ljudem!

Dasi obhajamo ta praznik ob vratih trde zime, ki sili v deželo, v času, ko v naravi ni več ne cvetja ne petja, ko se črni vrani spreletavajo pod nebesom pokritim z meglo, in ko se gruda, trudna od dajatve, pripravlja k

počitku, vendar ima ta praznik prav v teh dneh ob začetku zime svoj veliki pomen.

Cerkev hoče po narodi pokazati na Marijino notranjost — brezmadežnost in čistost.

Saj smo Marijo, kot lepo judovsko Devo z vso lepoto in vzdevki, ki ji pritičejo po lavretanskih litanijah, praznovali ves mesec maj. Zdaj pa, ko je vsa naravna lepota izginila, se bomo tem lažje poglobili v Marijino notranjost, ki je sama brezmadežnost in čistost, in primerjali naše srce z njenim.

Praznik katoliške mladine!

Koliko slovenske mladine se bo neki spomnilo ta dan svoje nebeške Vzornice? Kolikô jih bo zaupno podalo roko Njej, naj jih vodi večnim ciljem naproti? Morda se jih bo letos spričo tolikih božjih šib kaj več streznilo in zavedelo, kod morajo hoditi po poti v večno domovino...

Kako malo je danes takih, ki vidijo na poti v večnost pravo znamenje — Brezmadežno, v kateri je obsežena polnost in popolnost človeške osebnosti!

Tisočletna zgodovina nam je dala veliko človeških osebnosti. Upravičeni občudujemo te velikane in klonemo glavo pred njihovim duhom.

Pa najsi so bile te osebnosti še tako velike, popolnosti niso mogле doseči, ker so imele svoje senčne strani.

Edina Marija — brez madeža spočeta — je popolna človeška osebnost poleg Boğa-človeka.

Vsi, ki hočemo biti čisti, ponižni in požrtovalni, polni dejavne krščanske ljubezni, vsi ki hočemo biti značajni in dosledni v svojih načelih, obrnimo pogled v Njo, ki je prvi in najsvetlejši značaj med človeškimi otroki, in jo prosimo, naj skuje iz nas kremenite osebnosti, ki bodo kos velikim in težkim časom, ki se bližajo.

Don Bosko in jezuiti

Ob četrti obletnici Družbe Jezusove, ki jo je ustanovil sv. Ignacij Lojolski, potrdil pa papež Pavel III. dne 27. septembra 1540, se oči vsega sveta pozorno obračajo na to slavno ustanovo. Koliko svetih redovnikov, junaskih misijonarjev in učenih mož je dala ta Družba v teku dolgih štiri sto let! Koliko bojov so izbojevali, koliko krvi so prelili njeni udje po vsem širokem svetu, ko so širili in branili kraljestvo Kristusovo na zemlji! Vendar nimamo namena, da bi tukaj popisovali njihove neprecenljive zasluge, to so storili že drugi drugje; nam gre samo za to, da poiščemo in poudarimo vezi, ki so vezale sv. Janeza Boska s sinovi sv. Ignacija Lojolskega.

Don Bosko se je seznanil z jezuiti, ko je bil dijak v Chieriju. Leta 1832. je ustanovil med tovariši znano Veselo družbo. In udje te družbe so imeli navado, da so hodili ob nedeljah skupno h krščanskemu nauku v jezuitsko cerkev. To je ovekovečil svetnik tudi v svojih spominih, ki jih je napisal l. 1855. Takole pravi: „Ob nedeljah in praznikih smo hodili v cerkev sv. Antona, kjer so oo. jezui-

tje res mojstrsko razlagali krščanski nauk. Pripovedovali so nam zglede, ki so nam morali ostati v spominu za vse življenje.“ Na tej cerkvi je sedaj vzdana lepa marmornata spominska plošča, ki pripoveduje o prvih don Boskovih stikih z jezuiti.

Osebo se je seznanil s sinovi sv. Ignacija l. 1836. kot klerik v prvem letniku modroslovja. Tisto poletje so jezuitje iz strahu pred kolero preselili svoje gojence iz kolegija v Turinu v Montaldo. Tu so potrebovali inštruktorja za grščino. Blaženi Cafasso jim je nasvetoval, naj pokličejo klerika Boska. V Montaldu se je naš svetnik spoznal z o. Binijem, ki je bil dober grk. Pridobil si je njegovo naklonenost in se dodobra okoristil z njegovo učenostjo. Ko je po treh mesecih zapustil prijazno jezuitsko letovišče, si je z omenjenim patrom še štiri leta dopisoval. Skoraj vsak teden mu je poslal kak grški sestavek ali prevod iz Homerja, Pindarja ali iz kakšnega drugega pisatelja, ki ga je pater vselej natanko popravljenega vrnil s potrebnimi pripombami. V chierijskem semenišču se hrani pismo, v katerem

*Eno je Dete rojeno,
aj rojeno,
notri v mesti Betlehem.*

*V eni preprosti štalici,
aj štalici
v enih oslovskih jasliah.*

sporoča tedanji montaldski rektor o. Dassi, da je bil klerik Bosko „vzornega vedenja, pobožen in je pogostoma prejemal sv. zakramente“.

Leta 1845. je dal na svetlo svojo Cerkveno zgodovino, v kateri zelo pohvalno govori o Družbi Jezusovi. V drugi izdaji l. 1848. se je dotaknil tudi izгона jezuitov iz Piemonta. Vendar je zaradi hude napetosti storil to zelo previdno, navedel je samo besede proslulega odpadnika Giobertija iz knjige „Moderni jezuit“, kako so takrat grdo ravnali s sinovi sv. Ignacija.

Kako je čutil z jezuiti, se vidi tudi iz tega, kako je ravnal v treh, za Družbo Jezusovo posebno težavnih okoliščinah. Ko so bili jezuiti izgnani iz Piemonta, je vse storil, da bi jim pomagal. Veliko sicer ni mogel storiti, vendar je pokazal svojo dobro voljo zlasti s tem, da je nekaterim dal zatočišče v Oratoriju, kjer so se dalj časa skrivali, drugim pa je priskrbel civilno obleko, da so lahko neopaženo zapustili vroča turinska tla. Drugič je bilo l. 1880. Nad jezuiti na Francoskem se je zbirala grozeča nevihta. Tedaj je don Bosko pisal vrhovnemu predstojniku jezuitov p. Beckxu in mu ponudil na razpolago vse svoje zavode na Francoskem, ki so pripravljeni, da jih sprejmejo pod streho. Tretjič se je zgodilo l. 1887., ko se je moral vršiti generalni kapitelj, pri katerem naj bi izbrali naslednika pokojnemu p. Beckxu. Tedaj se je raznesla novica, da so oo. jezuitje zavaljo izredno žalostnih razmer v zadregi, v katerem kraju naj bi sklicali volilno skupščino. Don Bosko jim je takoj dal sporočiti, da je na razpolago njegov zavod v Valsaličah pri Turinu. Ravnatelju v Valsaličah pa je ukazal, naj vse pripravi, da bo zavod izpraznil, če bo treba.

V zelo tesnih prijateljskih odnošajih je bil z nekaterimi patri v Rimu. V začetku l. 1867. je na prošnjo predstojnikov govoril gojencem rimskega kolegija. Njegov spremljevalec Francesia je o tem zapisal: „Don Bosko jim je napravil lep, navdušujoč go-

vor. Fantje se kar niso mogli odtrgati od njega.“ Posebno zaupna prijatelja sta si bila s p. De Lorenzijem. Ta se je zelo zanimal za rimsko mladino, pridno je razpečaval „življenjepise treh svetničkov“. Tako je imenoval življenjepise treh oratorijskih gojencev, Dominika Savia, Magoneja in Besucca, ki jih je spisal don Bosko. Nekaj dni pozneje se je mudil v kolegiju v Mondragoneju. O tem obisku pravi Francesia: „Sprejeli so naju prav po kneževsko. Don Bosku so izkazovali vse mogoče časti. Tudi tu so izrazili željo, da bi don Bosko spregovoril njihovim dečkom. Kako pobožno so ga poslušali! Iz bistrhih oči sta jim žarela veselje in hvaležnost.“ Tako je svetnik obiskal še več jezuitskih kolegijev. Imel je tudi ozke stike s patri, ki so delovali v krogu znanega rimskega jezuitskega časopisa „Civiltà Cattolica“.

V Turinu je imel zveze z očetmi iz kolegija Svetih mučenikov. Omembe vredni so zlasti trije, p. Franco, Rostagno in Vasco, ki so pomagali don Bosku v nekaterih izredno kočljivih zadevah, v pravih s cerkveno gosposko, ko je šlo za obstoj mlade Salezijanske družbe.

Spričo tega medsebojnega prijateljstva je bilo naravno, da je don Bosko marsikomu svetoval, če ga je vprašal za svet, naj stopi v Družbo Jezusovo. Tako piše p. Scaini: „Prve dni januarja 1882 sem potoval skozi Turin v Chieri, da bi stopil v noviciat k jezuitom. Prosil sem, da bi smel govoriti z don Boskom. Sprejel me je zelo ljubezno. In ko sem mu povedal, da sem na potu v noviciat Družbe Jezusove, je rekel: »Oh, kako me to veseli! Kadar slišim, da kdo stopi v Družbo Jezusovo, občutim tako veselje, kakor če bi vstopil k mojim salezijancem...«

Kako bi bil vesel naš sveti oče danes, ko bi videl, kako so se časi spremenili. Sinovi sv. Ignacija so spoštovani in upoštevani v njegovi ožji domovini kakor tudi povsod drugod po svetu. Njihovo delo je priznано in

čenjeno, kakor zasluži. Potemtakem je razumljivo, da se vsa don Boskova družina pristrčno veseli z Družbo Jezusovo, ko stopa v peto stoletje svo-

jega rodovitnega življenja, in ji želi tudi za naprej veliko uspeha, sreče in božjega blagoslova pri delu za čast in slavo božjo.

Ko bi bil vedel...

„Očka, mi dovoliš, da bi hodil h krščanskemu nauku? Južničev Tinček bo hodil. Boš videl, kako bom priden! Kar poznal me ne boš več.“

Tako je Resarjev Jernejček moledoval svojega očeta. Tako ljubeznivo se je smukal okoli njega, da ga je Resar, kar se je presneto redko zgodilo, poslušal do konca. Bog ve, kolikokrat je že odgnal dečka s kakšnim jezno zarobljenim „ne“, ali to pot mu je ljubeznivo odgovarjal:

„Morebiti ti dovolim kedaj pozneje. Letos pa ne, si še premajhen.“

„Ne, ne, očka! Tinček je manjši, pa bo vendar hodil.“

„Kajpada!“ je odvrnil oče. „Tinček nima nobenega dela. Pri nas pa nimamo časa za take reči.“

„Očka,“ je še pritiskal fantek, „se bom pa malo manj igral, in tako bom imel več časa. Daj, očka, dovoli mi. Za božjo voljo te prosim...“

Resarju je pošla potrpežljivost in nenadoma se mu je zabliskalo v očeh.

„Rekel sem, da ne, in ne boš hodil ne sedaj ne pozneje!“

Z očetovo kletvijo se je pomešal jok nedolžnega otroka.

*

Po desetih letih. Iz Jernejčka je zrasel Jernejec. Jernejec ni hodil v mladinski dom ne h krščanskemu nauku. Čemu naj bi bil hodil? Saj tudi Sultan ni hodil in vendar je izvrsten pes. Jernejec ni bil krščansko vzgojen; Sultan tudi ne. Vzlic temu se Jernejec dobro počuti in Sultan tudi. Seveda. Jernejec je postal veseljak in lahkoživec. Pa oče si ne dela skrbi: „Se bo že unesel. Dokler je mlad, si mora privoščiti.“ Jernejec postaja sam svoj, opomina ne prenese, nobene si ne da več reči... Oče to vidi, pa se še tolaži, češ: „Ni več otrok in se mu ne zdi potrebno, da bi ubogal kakor prej, ko je bil še majhen.“

*

Zopet mine deset let. Od Resarja se sliši vpitje in kletev. Stari se prepira s sinom, ki je iz Jernejca zrasel v Jerňača. Velik hrust pa še večji lahkoživec. Ima delo in dobro zasluži, pa ni-

Bang Nok Khuek: Misijonski brat Jože Bevc na sprehodu s svojimi fanti.

ma nikoli niti dinarja, ker vse sproti požene. Oče je ostarel in ne more več delati; treba je zanj skrbeti in ga negovati, ker je ves bolan. To pa stane. Jernaču je to breme pretežko. In tega tudi očetu ne prikriva. Neprestano se krega, mu očita in ga zasramuje. Končno se starec nekega dne upre in zavpije:

„Navsezadnje si moj sin! Dovolj sem se peklil zate. Zdaj tudi ti lahko storiš kaj zame!“

„Kdo me bo prisilil? Lenuh, če hočeš jesti, pojdi delat! Stanovanje plačujem jaz, tukaj sem jaz gospodar! Izgini, proč od tod!“

Porinil je očeta čez prag in ga vrgel na cesto, kjer je zijala gluha, temna noč.

„Za božjo voljo, nikar!“ zastoka nesrečnež.

„Božja volja!... Bog!!...“ se zareži iz teme. „Saj veš, da Boga ni. Sam si me tako učil...“

Vrata se s truščem zapro. Stari Resar se kakor mrtev sesede na tla. Ko ga ostri jutranji zrak prebudi iz omedlevice, zagleda kraj sebe Sultana, ki se je zvil pri njegovih nogah in jih grel. Zvesta žival mu je prijazno mežikala. Ko se je starec ozrl okrog sebe je zagledal na nasprotnem zidu velik razglas, na katerem se je bralo: „Mladinski dom v... Jutri 15. septembra ob 3 popoldne se spet začne re-

Mandalay (Burma): Veličastna cerkev sv. Jožefa, tako zvana kitajska župnija, ki so jo lansko leto prevzeli salezijanci.

dni pouk v krščanskem nauku.“

Staremu Resarju je bilo, kakor da mu je sulica prebodla srce. Iz prsi se mu je izvil neskončno bridek vzdih: „Oh, ko bi bil vedel...“

Spolnjuh dolžnosti

Svetu se zato tako slabo godi, ker preveč ljudi ne izpolnjuje svojih dolžnosti. Saj sploh ne vedo, da imajo dolžnosti. Berite časopise, poslušajte govornike, sledite govorom. Neprestano se ponavlja isto: imam to pravico, imam ono pravico. To je sicer res, a nihče si ne upa svetu reči: „Takrat boste imeli vse svoje pravice, kadar boste zvesti vsem svojim dolžnostim:

dolžnostim do Boga, ki nanje pozabljate;

dolžnostim do vaše družine, katere ud ste;

dolžnostim v poklicu; če teh ne izpolnujete, ste nekoristen človek;

dolžnostim do družbe, katere kolesje ste;

dolžnostim do bratov, za katere ste odgovorni pred Bogom.“

M M B

Na poti v Burmo

(Piše Jožko Kramar)

Že v zadnjem pismu sem omenil, da sem bil premeščen v našo novo postojanko v Mandalayu v Burmi. To je malenkost — samo 3.000 km vzhodno od Krišnagarja. Zaradi sitnosti s potnim listom se je moj odhod precej zakasnil. Ker tam ni našega konzulata, sem moral dobiti dovoljenje naravnost od vlade. Čakati sem moral cele tri mesece. Ko sem šel dvajsetič na urad, so mi dne 10. aprila končno dali dovoljenje za vstop v Burmo.

Še istega dne sem vzel slovo od Krišnagarja. Kar težko mi je bilo, saj je bil to kraj, ki me je stal do sedaj največ žrtev.

Z vlakom sem se peljal do Kalkute. Tu sem se poslovil tudi od predstojnikov, nakar sem se vkrcal na majhno ladjo, ki naj bi me po reki Hugli peljala navzdol do morja in potem čez morje v Burmo. Toda že po nekaj urah vožnje smo nasedli na pesku. Šest ur je trajalo, preden smo se izkopali iz sipine in nadaljevali pot. Okrog enajstih ponoči smo pripluli na morje. Bilo je zelo razburkano in viharo. Zato se vso noč in ves naslednji dan nisem počutil nič kaj dobro. Toda na večer drugega dne se je morje nekoliko pomirilo in z njim se je pomirila tudi moja notranjost.

Dne 15. aprila zjutraj smo zagledali burmansko obalo. Kake pol ure pozneje smo uzrli prvo budistovsko pagodo, kmalu nato drugo, tretjo... lahko rečem, da jih je bilo brez šte-

vila, ena lepša ko druga. Nekatere so bile pozlačene od vrha do tal. Kakšen očarljiv pogled, ko se je uprl vanje čisto jutranje sonce!

Dobri dve uri kasneje smo zavili v pristanišče Rangun, ki je hkrati glavno mesto moderne Birmanije. To je menda pristanišče, iz katerega se izvažajo največ lesa na vsem svetu. V Burmi namreč raste najtrdnjši les, to je tako zvani tikov les. Potemtakem upam, da mi lesa ne bo manjkalo, samo če bo denar...

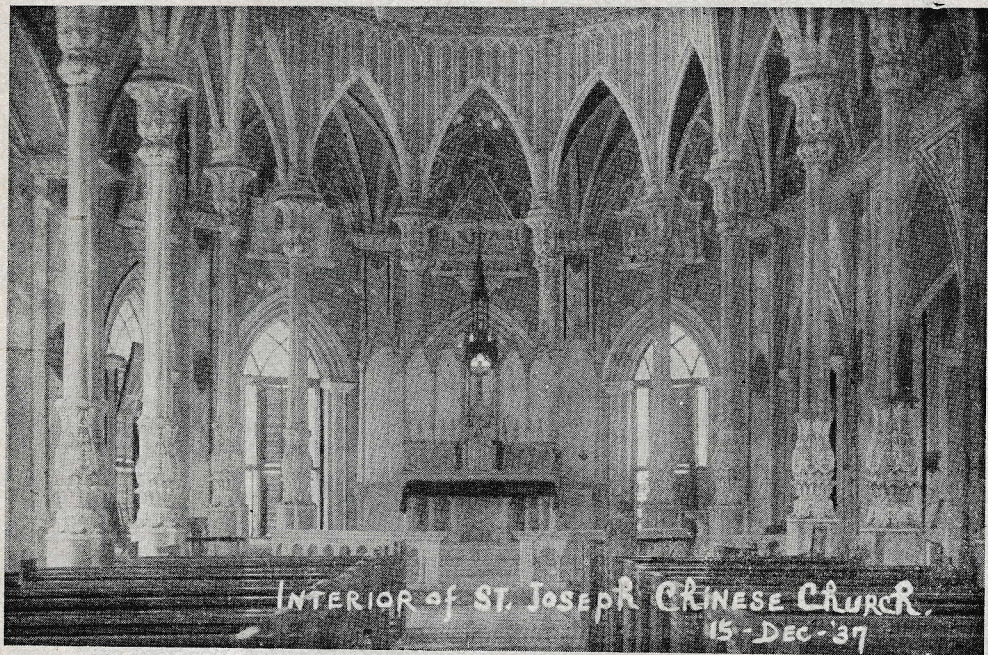
Takoj ko sem prišel iz pristanišča, sem srečal avtobus, na katerem je bilo natrpano fantov in mož. Še celo na strehi in blatnikih so sedeli in kričali na vse grlo. Ker sem nekaj dni prej slišal, da so v Rangunu stavkali, sem se zastran tega nekoliko prestrašil. Še bolj sem se prepričal o tem, ko sem videl pri mestnem vodnjaku nešteto žensk, ki so jih polivali z vodo. Za prvim avtobusom je privozil drugi, tretji, četrti... in na vseh so enako razgrajali. Tudi pri vodnjaku so se kar naprej oblikovali. Urno sem zavil v stransko ulico in jo ubral proti stolnici, ker sem se vseeno kolikor toliko bal za kožo. Tu sem se ustavil in povprašal, kaj naj pomeni vse to razsajanje. Pa so mi odgovorili, da imajo vodni praznik, water festival. Tedaj sem se oddahnil: Torej le niso revolucionarji, ampak dobrovoljni ljudje, ki se za kratek čas oblikujejo. Mene v mestu sicer niso umili, toda ponoči v vlaku

okoli enajstih so me pa pošteno okopali. —

Stolnica v Rangunu je krasna gotška cerkev. Poleg nje stoji jezuitski kolegij sv. Pavla, ki šteje 2.000 študentov. Na hitro sem si ogledal še druge dele mesta, ki je precej moderno. Popoldne ob štirih sem pa sedel na vlak in se odpeljal na sever proti Mandalayu, kamor sem došel drugo jutro ob sedmih. Sloneč pri oknu sem gledal razkošne budistovske pagode, ki jih je tukaj nič koliko. Blizu kolodvora sem zapazil tudi veličastno cerkev v gotskem slogu: to je bila naša misijonska cerkev sv. Jožefa, tako zvana kitajska župnija v

Mandalayu. Bil sem na cilju. Tri tisoč kilometrov dolga pot je bila za mano. Pred mano pa so vstajale nove naloge in nove žrtve v novem okolju, med novimi ljudmi z novimi običaji. Pa našel sem tu tudi stare znance: lju-beznive sobrate, don Boska, Marijo Pomočnico in Jezusa v tabernaklju... Kmalu sem se počutil tu kakor doma. Lotil sem se dela. Okusil sem prve sladkosti in prve težave... Pa o vsem tem kedaj drugič. Za sedaj se vam samo goreče priporočam v molitev, da bi mogel vzlic svojim skromnim močem uspešno širiti božje kraljestvo v tej lepi burmanski deželi.

* * *

Mandalay (Burma): Notranjščina salezijanske cerkve sv. Jožefa.

Pismo iz Indije

(Piše novomašnik Iv. Cigan.)

Po dolgem času se spet oglašam. Mislil sem, da bo vojske kmalu konec, pa vidim, da sem se uštel. Kakor vse kaže, bo trajala čez zimo in še dalje, na veliko škodo tako vojskujočim se

državam kakor katoliškim misijonom, zlasti pa še našim misijonom.

Mi tukaj v Indiji smo se skoraj povsem odtujili evropskemu zapadu, nimamo več nobene zveze z njim. Iz

Evrope ne pride nobena reč več, samo pisma še, pa še ta vsa pregledajo, in traja mesce in mesce, preden pridejo do naslovnika.

Od evropskih dobrotnikov smo potemtakem docela odtrgani. Zaradi tega trpijo naši misijoni veliko pomanjkanje. Skoraj vse dobrodelne ustanove

Novomašnik Ivan Cigan pod indijsko palmo.

smo morali zapreti. Cerkev sv. Janeza Boska v Tezpurju, kjer sem bil lani na počitnicah, je ostala na pol dozidana. Isto je tukaj v Shillongu s cerkvijo Marije Pomočnice, ki so jo začeli graditi namesto pogorele stolnice (1936). Podobno je še tudi drugod.

Ker so naši misijonarji tukaj večinoma italijanski državljani, je naravno, da sedaj ne morejo tako razvijati svoje delavnosti kot pred vojsko. Še več, doslej so bili na svojih misijonskih postajah zastraženi. Naša bogoslovna na primer je postala tako rekoč vojašnica. Pri vходу so stali vojaki z nasajenimi bajoneti. V začetku je bilo zelo strogo. Podaniki Angliji sovražnih držav se niso smeli nikamor ganiti. Pozneje so nekoliko popu-

stili; s posebnim podpisanim dovoljenjem so lahko šli tri ali štiri kilometre daleč po kakšnem misijonskem opravku. No, sedaj je pa že precej dobro. Vojaki so odšli, namesto njih pa imamo v zavodu dva stražarja v civilni obleki, ki nam dobro in zvesto služita za vratarja. Tudi po drugih postajah so misijonarji že bolj prosti in lahko z dovoljenjem hodijo okrog po dušnopastirskih poslih. Mnogo huje se je godilo našim sobratom v kalakutski pokrajini. Tam so zaprli 15 duhovnikov. S tem je seveda zamrlo vse misijonsko delovanje.

Drugi, ki nismo iz prizadetih držav, smo popolnoma prosti. Lahko pišemo v svoje države in tudi iz domovine nam pošta še dosti redno prihaja, dasiravno z velikimi zamudami, ker vso pregledajo.

Osebo se, hvala Bogu, prav dobro počutim. Sem pa zelo zaposlen, zlasti ker se bliža konec šol. leta — pri nas se začno počitnice konec novembra — in potem pride tisto, po čemer že toliko let hrepenim: da bom namreč postal mašnik Gospodov. To se bo zgodilo, upam, najkasneje o božiču. (Op. ur. Po zadnjih sporočilih, ki smo jih dobili iz Indije, je bil g. misijonar posvečen v duhovnika že 26. oktobra. K njegovi novomašni sreči mu prirčno čestitamo!)

Tedaj boste v duhu pri moji prvi daritvi vi in vsi, ki ste mi dragi v domovini, in vsa poganska Indija, ki tako željno čaka novih duhovnikov in apostolov. Nešteto je duš, ki tavajo v temi in smrtni senci; iščejo luči in prave poti, ki vodi v božje kraljestvo. A redki so, kateri jo najdejo, zakaj premalo jih je, veliko premalo, ki bi oznanjali besedo resnice v tej širni Indiji. Ljudstvo je pripravljeno sprejeti vero, je kakor rodovitno polje, ki pa mu manjka oračev in sejancev. Zato pa, dragi bratje in sestre v domovini, molite zame, da bom dober orač in sejalec na tej široki Gospodovi njivi, molite pa tudi za nove misijonske poklice.

*

PO SALEZIJANSKEM SVETU

Nova salezijanska postojanka na Hrvatskem

Salezijansko delo na Hrvatskem se je v zadnjih letih dodobra ukoreninilo in se zmeraj lepše razvija. Lansko jesen je bila v Podsusedu pri Zagrebu blagoslovljena cerkev sv. Ja-

pravljaj eden izmed salezijancev nadškofijskega konvikta v Zagrebu. Poslej pa bo tam nastavljen stalen duhovnik.

V Mladinskem domu na Knežiji v Zagrebu, ki hoče postati hrvatski Rakovnik, se tudi živahno gibljejo. Zavadska kapela je postala že davno premajhna. Začeli so akcijo za zidavo nove cerkve, ki bo posvečena Mariji Pomočnici, kakor sedanja kapela. Da so zadevo resno vzeli v roke, zgovorno pričajo velikanski kupi opeke, kamena in peska. Ko mine zima, pravijo, bodo zapele lopate, krampi in zidarske žlice...

V Dolnjem Miholjcu pri Osijeku so pa salezijanci v začetku meseca julija vzeli v upravo „zavod Celestine Roscher“.

Ta zavod je ustanovil odvetnik in javni notar iz Dolnjega Miholjca dr. Alfred Roscher v spomin na svojo ljubljeno mater Celestino Roscher, rojeno Čačinovič, ki je umrla 28. marca 1931. v 77. letu starosti. Zavod je namenjen vzgoji siromašnih dečkov, ki hodijo v meščansko šolo v Dolnjem Miholjcu in se žele posvetiti obrti ali trgovini. K zavodu spada lep dom za gojence, gospodarsko poslopje, obširen vrt in nekaj posestva.

Da bi se v zavodu dosegli večji vzgojni uspehi, je dr. Roscher izročil upravo zavoda salezijancem. Predaja uprave se je izvršila 2. julija v navzočnosti g. inspektorja Ivana Špana. Dne 4. julija sta g. inspektor in ravnatelj novega zavoda obiskala

Dolnji Miholjac: Dr. Alfred Roscher, ustanovnik „zavoda Celestine Roscher“.

neza Boska. Letos čez poletje so dozidali zvonik, cerkev na zunaj ometali in prizidali stanovanjsko hišo za duhovnika. Službo božjo je doslej o-

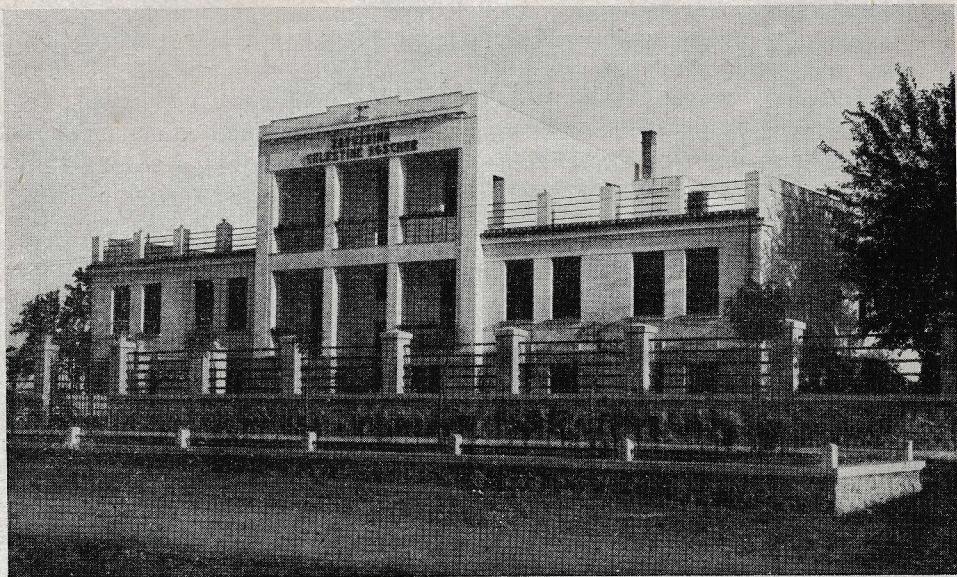
prevzv. g. dr. Antona Akšamoviča, djakovskega škofa, v čigar škofiji novi zavod stoji. Gospod škof jih je sprejel ljubeznivo in je podelil svoj nadpastirski blagoslov novi ustanovi.

Salezijance so z veseljem sprejeli v Dolnjem Miholjcu tako seveda ustanovitelj zavoda, kakor tudi ondotno ljudstvo in duhovščina, zlasti g.

župnik Ivan Vajda, ki upa, da mu bodo salezijanci krepko pomagali pri trdem delu v dušnem pastirstvu.

Novemu zavodu, ki se je pridružil svojim trem ali bolje štirim starejšim bratom na Hrvatskem, želimo, da bi bil pravo ognjišče salezijanskega dela in don Boskovih idealov.

* * *

Dolnji Miholjac: „Zavod Celestine Roscher“.

Kako je v Celju

Kljub poletju in šolskim počitnicam je bilo življenje v našem Mladinskem domu živahno.

Naši mladinci so se za 14 dni umaknili tovarniškemu prahu, mestnemu vrvenju in direndaju in se odpravili na kolonijo v tihi Podvin pri Polzeli v Savinjski dolini. Ne da se popisati navdušenje in razposajeno veselje, ko smo zapuščali prašno Mariborsko cesto in junaško stopali proti postaji, da zajašemo „železnega konja“, ki nas ponese v zatišje, kjer bomo nemoteno počivali, se zabavali, hodili na izlete in si tako nabirali moči za novo šolsko leto. Na izstopni postaji smo razjahali „konjiča“ in se peš

napotili v zeleni Podvin. Prej pa smo seveda še odložili svojo prtljago. Zmetali smo jo na voz Čemrovega gospodarja, ki nas je prišel čakati na postajo. Kakor smo razbrali iz njegovih zadovoljnih potez na obrazu, nas je bil zelo vesel. Najbrž mu je uga-jalo, da smo se usuli iz železniških vozov tako kot čebele iz panja. Nato pa smo ob prijetnih zvokih poskočne harmonike merili pot na zeleni Podvin. Kar prekratka se nam je zdela za naše spočite noge. Mi bi še kar hodili in hodili in uživali lepoto narave.

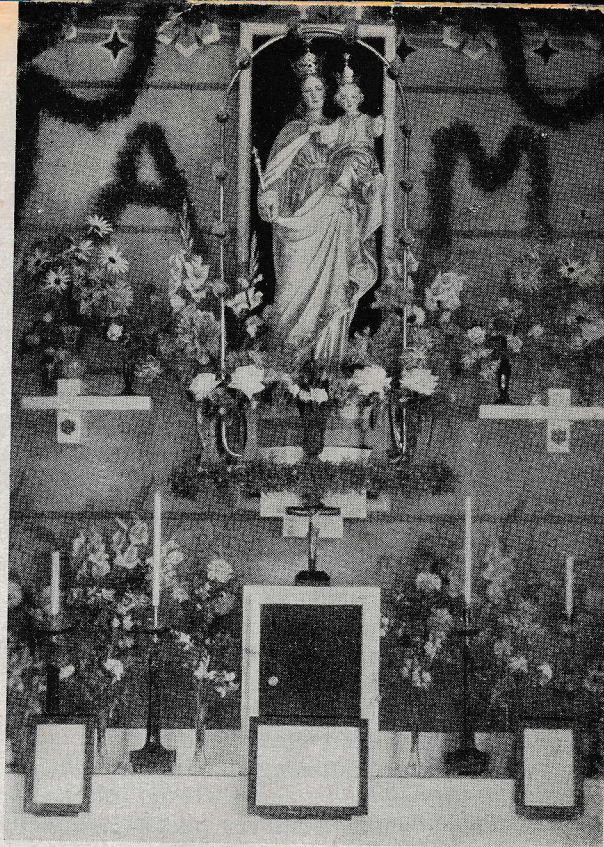
Na Podvinu so nas Čemrovi sprejeli z veselo gostoljubnostjo in nas

postregli z mlekom, kruhom in marmelado, da smo si nekoliko privezali duše, nato pa so nam odkazali naše stanovanje — sušilnico za hmelj. Bolj nam ne bi mogli ustreči! To vam je bilo direndaja, ko smo po stopnicah lezli v prvo nadstropje. Sprva se je marsikdo spotaknil in se zvalil kot cmok po stopnicah nizdol, kar je vselej povzročilo obilo smeha in zabave.

V začetku smo se skoraj nekoliko bali, da nam bo malo dolg čas po mami in atu in drugih domačih. Pa nič takega. Dolg čas niti ni utegnil potrkati na naša vrata. Vedno smo bili primerno zaposleni. V neizbrisnem spominu nam ostanejo tisti trenutki večerne zabave, ko sta nas Ladi in Štefek ob zvokih harmonike zabavala na tisoč iznajdljivih načinov. Po končani zabavi so bile večerne molitve, nato par spodbudnih voditeljevih besed, nakar smo šli k počitku. Zjutraj smo bili vedno pri sv. maši, ki jo je daroval naš g. voditelj. Pri sv. maši smo peli in molili, da je bilo veselje; bil nas je vesel Bog pa tudi ljudje.

Ostali čas smo pa porabili za kopanje in za prijetne sprehode. Gora Oljka, Št. Andraž, Topovlje in še mnogi drugi kraji so bili polni našega veselega smeha, glasnega petja in prešernega vriska. V Št. Andražu so nas Jelovškovi tako imenitno pogostili, da nismo našli primernih besed, da bi se jim dovolj zahvalili; Ferenčakovi v Topovljah pa so nam pripravili celo gostijo. Prazne besede zahvale bi nikakor ne mogle povrniti vse te gostoljubnosti, če jim ne bi obljubili, da bomo zanje molili in s tem skušali povrniti vse žrtve blagim dobrotnikom.

Kar prehitro je prišel zadnji dan in s tem tudi dan slovesa. Bridko nam je bilo pri srcu in kar težko smo se ločili od tako dobrih ljudi. Pa naši dobrotniki so se tako navezali na nas, da so nas povabili, naj drugo leto le še zopet pridemo in jim prinesemo življenja in veselja v njih mirni, skriti kotiček.

Celje: Novi oltarček Marije Pomočnice v kapeli don Boskovega doma v Gaberju.

Komaj smo prispeli na svoje domove, smo se že morali z vso vnemo pripravljati na god našega skrbnega ravnatelja Mladinskega doma, ki nam je omogočil in poskrbel tako lepe trenutke na naši koloniji. Praznovali smo ga 11. avgusta. Že na predvečer so zagrmeli topiči, igrala je godba, rakete so švigale po zraku... Naslednji dan pa je bila proslava v gledališču. Najprej je bila akademija. Častitali so vsi po vrsti. Od največjega pa do najmanjšega. Požrtvovalno sotrudištvo je darovalo g. ravnatelju za god mašne plašče, ki smo jih že kar težko pogrešali. Po akademiji pa je bila igra Krvav denar. Lepo je bilo ta dan. Naša ljubezen in navezanost na Mladinski dom se je s to prireditvijo še podvojila.

Kakor vam je že gotovo znano, je naš Mladinski dom postavljen pod varstvo našega sv. očeta Janeza Bo-

ska. Tudi naša kapela je njemu posvečena. Zdi se, da je Marija Pomočnica nekoliko zapostavljena, ko ne pride nikjer prav do veljave. Pa ni tako. Saj sta Marija Pomočnica in sv. Janez Bosko nerazdružljiva. Kjer je Marija Pomočnica, tam je tudi sv. Janez Bosko; kjer pa je sv. Janez Bosko, tam je tudi Marija Pomočnica. To nam je znano iz življenja našega sv. očeta. Zato je sv. Janez Bosko v glavnem oltarju nestrpno pričakoval trenutka, ko bo tudi Marija Pomočnica dobila svoj oltar z njenim kipom. Oltar Marije Pomočnice smo s pomočjo velikodušnih sodelavcev postavili že za mesec maj. Le še kipa Marijinega nismo imeli. Pa tudi ta je kmalu prišel naravnost iz Turina, kjer je Marija Pomočnica začela don Boskovo delo in kjer je don Bosko začel širiti češčenje Marije Pomočnice.

Na Veliki Šmaren, 15. avgusta, je bila naša kapela slovesno okrašena. Novi oltar je bil ves prepleten z veneci in okrašen s cveticami. Marijin

kip pa je bil še zakrit z belo svilenom tančico. Kapela je bila nabito polna vernih Celjanov, zlasti naših sodelavcev in sodelavnic, ki so se zgrinjali okrog Marijinega oltarja. Ob devetih zažari okrog Marije dvanajst lučic, zadoni veselo petje, zasliši se pobožna molitev kot prošnja k Mariji: Marija, bodi nam Mati! Pokaži se nam na svojem oltarju, odkoder nas boš blagoslavljal, kjer te bomo obiskovali in te častili!... Zagrinjalo je padlo in vsi smo zastrmeli ob nebeški lepoti kipa Marije Pomočnice. Gospod inšpektor je tedaj blagoslovil novi kip, nakar nas je z vznesenimi besedami navdušil za češčenje Marije Pomočnice, Nato je sledila sv. maša, ki jo je daroval č. g. inšpektor. Še nikoli nismo bili tako zbrani pri sv. daritvi kot ta dan. Popoldne po slovesnih večernicah pa smo se zbrali k lepi proslavi v gledališču.

Ta dan bo za nas nepozaben. Marija Pomočnica bo poslej še bolj blagoslavljal Gaberje in vso okolico.

Dve lepi smrti

Dne 6. septembra je v Roppolu blizu Padove umrla s. Angela Dobovšek, ena prvih Slovenk iz Družbe hčera Marije Pomočnice.

Pokojna je bila doma v Boštanju ob Savi. Štiri leta stara je šla „služit“ k svoji teti Anci in je pri njej ostala 14 let. Kakor vemo iz tetinega

pripovedovanja, je bila brhko, živahno, veselo ter izredno skromno dekle. Komaj deset let stara je zbiralala vaše deklice in prirejala z njimi igrice, ki so se navadno začele in končale s kako Marijino pesmico. Dasi je bila med tovarišicami voditeljica, je vendar najraje nosila staro in ponošeno obleko. Ko so ji kupili novo, ni bila prav pri volji odložiti staro, ker se ji je zdela še stara dobra. V svojem otroškem krogu navajena voditi, je vendar ubogala, karkoli ji je teta ukazala.

Vsa leta je hodila v bližnji salezijanski zavod na Radni. Tu je opravljala svoje pobožne vaje. Tamkajšnji gospodje so kmalu opazili veliko nagnjenost do pobožnega življenja in velike vzgojne zmožnosti. Opozorili so jo na Družbo hčera Marije Pomočnice, ki jo je ustanovil don Bosko, kjer bi lahko popolnoma zadostila svojim

težnjam. Poslušala je klic Gospodov, ki jo je po teh zunanjih znamenjih klical v svojo službo, zapustila je dobro teto in odhitela na Rakovnik, od tam pa v Italijo. Po noviciatu je šla v Neapelj, kjer je prav tako kot nekoč v Boštanju s svojo veselostjo, iznajdljivostjo in dobrosrčnostjo kmalu pridobila živahne Italijanke. Mnogo je delala, se žrtvovala. Če je bilo kje kaj težjega dela, je, dasi bolj slabotnega zdravja, vedno prva prišla za delo. Bila je vedno prva v žrtvah in zadnja v utehi. To naporno delo, vroče južno podnebje in slabotno telo so ji kmalu omajali zdravje. Dolgo ni hotela verjeti. Naposled so jo predstojnice na zdravnikov nasvet premestile v Padovo, kjer je hladnejše, našemu bolj podobno podnebje. Toda zdravje se ni zboljšalo. Morala je v zdravilišče v Roppolo. Pa tudi tukaj ji ni bilo bolje. Ugašala je in 6. septembra ugasnila.

Kar nas poleg velikih vzgojiteljskih zmožnosti navdaja s posebnim občudovanjem, je njena veličastna duhovna zgradba, ki si jo je v času trpljenja zgradila.

Po naravi navajena ukazovati, je polagoma tako odmrila sebi, da je mogla pred meseci reči svoji ravnateljici, da naj ji kar odkrito razodene njeno stanje, ker je pripravljena na vse, kar je Bogu ljubo. In ravnateljica je obzirno povedala, da zanjo ni več človeške pomoči. Novica je ni prav nič razžalostila; le ponavljala je, da naj se zgodi božja volja.

Po naravi delavna, živahna, neustrudljiva je morala več let samo gledati, kako ji druge strežejo, se trudijo za duše, se žrtvujejo, medtem ko je bila sama popolnoma nezmožna za kakršnokoli delo. To ji je bilo izredno težko. Pa tudi to zavest lastne nezmožnosti, slabosti, je tako priličila božji volji, da je mogla z veseljem sporočiti svoji tovarišici, sedaj ravnateljici, da šivati ne more več, pač pa da lahko, če se odloči za pisanje, napiše pismo, dasi mora porabiti zato več dni.

Zadnji meseci so bili pravo zorenje za nebesa, kakor piše bivši inspektor, g. Walland, ki jo je v tem zadnjem trpljenju tolažil. Iznebila se je vseh pomankljivosti, vseh napak; mislila je samo na sestre, ki so ji stregle. Vsem se je hotela zahvaliti. Prosila je sestro, naj takoj po smrti pošlje pismo, ki ga je pripravila za uredništvo Salezijanskega vestnika, v katerem se zahvaljuje za redno pošiljanje s sporočilom, da naj ji ga več ne pošiljajo.

O smrti je govorila popolnoma mirno; nič bridkega ni imela smrti več zanjo; bila ji je snidenje z ženinom ki ga z veseljem pričakuje.

Imela je nekaj želja: da ne bi umrla ponoči, da ne bi imele sestre sitnosti s prenosom; da ne bi umrla v soboto, da ne bi mizar moral v nedeljo delati krste. Vse to se ji je zgodilo. Umrla je v petek popoldne ob pol dveh.

Trpljenje jo je tako očistilo nepopolnosti in napak, da je mogla predstojnica upravičeno napisati, ko je naznanila njeno smrt: „Pravkar je poletel v nebo naš angeljček, zapustil nam je vonjavo svojih čednosti.“

Pokopali so jo na roppolskem pokopališču v družbi sedemdesetih sestra. Med njimi sta dve, ki sta posebno na glasu zastra svoje velike svetosti. In te dve sta Slovenki: Žvegličeva (ki je umrla l. 1936) in Dobovškova. Gotovo danes obe prosita pri Bogu, da bi se Družba hčera Marije Pomočnice tudi na Slovenskem lepo razvijala in imela veliko trdnih poklicev.

*

Druga izguba je zadela Salezijansko družbo. V ponedeljek 28. oktobra je za vedno zatisnil oči eden od najmlajših don Boskovih sinov v Jugoslaviji, Ladislav Bačinski, star šele 18 let.

Rajnik se je rodil v Belgradu. Ko je končal četrto gimnazijo, je v septembru 1937. prišel v naš konvikt na Rakovniku z željo, da bi postal salezijanec. Tukaj je dovršil peti razred,

nakar je vstopil v noviciat na Radni, kjer je 27. julija storil prve redovne zaobljube in se ves posvetil don Bosku.

Po končanem noviciatu se je z velikim navdušenjem poprijel učenja.

Toda še preden se je končalo šolsko leto, ga je zgrabila zavratna bolezen in položila na bolniško posteljo. Predstojniki so ga poslali v okrevališče h Kapeli nad Radenci. A ker se je bolezen nagloma slabšala, so ga po zdravnikovem nasvetu odpeljali v soboško bolnišnico. Pa tudi vsa skrb dobrih sestrâ in izkušenih zdravnikov mu ni mogla pomagati. Smrt je utrgala mlado življenje. Previden z vsemi tolaži-

li sv. vere je mirno in brez boja izdihnil svojo mlado in lepo dušo. Njegovo truplo počiva na pokopališču v Murski soboti, v oddelku za duhovnike.

Klerik Bačinski je bil obdarjen z vsemi darovi duha in srca, ki morajo krasiti dobrega salezijanca. Zlasti se je odlikoval po pristni salezijanski veselosti. Na njem se je uresničil izrek: kakršno življenje, taka smrt. Veselo je živel, veselo umrl. Se celo na smrtni postelji, ko je vedel, da smrt stoji ob vznožju, se je veselo šalil. Tako umirajo svetniki. Še po smrti je ležal na njegovem obrazu prijazen nasmeh. Zato so pa pravili ljudje, ki so ga prihajali kropiti: „Kako je lep, kakor angel!“

Salezijanska družba je stavila na tega mladega klerika veliko upov. Toda Bog ga je hotel imeti zase in ga utrgal v cvetu let. Pa prepričani smo, da bo namesto njega po njegovi priprošnji Bog poklical pod don Boskovo zastavo koga drugega, ki bo stopil na izpraznjeno mesto.

*

Oba pokojnika, Bačinskega in Dobovškovo, priporočamo vsem dobrim sotrudnicam in sotrudnikom v gorečo molitev. Naj jima sveti večna luč!

Marija, Pomočnica kristjanov, Kraljica miru, izprosi nam mir!

APOSTOLAT DOBREGA TISKA

Vaše male „Knjižice“ so zares krepka duhovna hrana. Zelela bi, da bi jih na tisoče mogla vsak mesec med uboge razdeliti. Marsikatera duša bi z prebiranjem knjižic našla pot nazaj k Bogu.

V enem primeru so mi Vaše knjižice že pomogle, da se je neka oseba, ki sem zanj tudi molila, končno spreobrnila. Neki fant, katerega sem na krstu držala, star 32 let, po imenu M. se je, če mu je le priložnost prinesla, rad upijanil in v pijanosti gnusno preklinjal Boga in vse, a tudi trezen ni znal brez kletve govoriti. Od zadnje velike noči ga pa vidim skoro vsak teden v cerkvi in pogosto pri sv. obhajilu. Na tihem sem ga opazovala. Nedavno je bil njegov oče pri nas, in je med drugim dejal: „Bog vedi, kaj je našega Maksa spreobrnilo. Od velikega tedna je kakor prerojen človek, nič več ne pije, še celo jabolčnika ne. Kadar ima čas samo tiste knjižice bere ki ste mu jih dali, in kletve ni več slišati iz njegovih ust.“ Hvala usmiljenemu Jezusu, Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku, da je bila uslišana moja revna molitev in da so Vaše „Knjižice“ obrodile tako lep sad. —

MILOSTI **MARIJE** **POMOČNICE**

„Bil sem v zelo težkem položaju, kje bom dobil denar, katerega bi moral plačati v določenem roku. Storil sem vse korake, kar je bilo v moji moči, pa nikjer nisem mogel priti do denarja. V tem kritičnem položaju se obrnem k Mariji Pomočnici na Rakovnik in na moje veliko veselje mi je rakovniška Marija prišla na pomoč tako izdatno, kakor nisem pričakoval. Bodi ji tisočera hvala!

Pa ne samo v tem slučaju, k Mariji Pomočnici se obrnem v vsaki stiski in pošljem kakih 50 — 100 dinarjev za njen sklad, magari je to zadnji denar in poleg tega tisočaki neporavnanih računov. In moram reči, da me Marija vedno usliši. Začel sem podjetje, ki me je stalo nad 100.000 dinarjev, brez dinarja v žepu. Ko sem začel, sem rekel: „Niti dinarja ne rabim, potrebujem le tvojo pomoč, Marija.“ In vse sem srečno izpeljal. Zaupanje v Marijo nikdar ne vara. — *Lampret Franc*, Rogatec.“

„Mati nam je zbolela smrtno nevarno. Videč, da ni več nobene zemske pomoči, smo se z zaupanjem zatekli k Mariji Pomočnici in obljubili zahvalo in zahvalni dar, če ozdravi. Mati je ozdravela in z veseljem izpolnimo obljubo. — *Šumak K.*, Ljutomer.“

„Bil sem operiran na prstu. Po operaciji je bila nevarnost, da bom ob prst. To bi me oviralo pri moji službi, ki mi je življenjskega pomena. V tej nevarnosti sem se zatekel k Mariji Pomočnici. Ta je prihitela pomagat. Iz hvaležnosti za to veliko dobroto, izpolnim svojo obljubo: pošiljam zahvalo v Vestnik in dar. — *Koščak Jože*, Št. Vid.“

„Zbolela sem smrtno nevarno. V tej nevarnosti sem se zatekla k Pomočnici kristjanov. Dobra nebeška Mati ni preslišala mojih prošenj. Hvaležna za to veliko dobroto izpolnim takrat storjeno obljubo in kličem vsem trpečim: Za-

tecite se k Mariji Pomočnici! — *Maurer Marija*, Sevnica.

Nadalje se zahvalujejo: *Čebulj Jožef* iz Ljubljane, za pomoč v važni zadevi; *Bezenšek M.* iz Vojnika za ozdravljenje roke; *Leskovic Pepca* iz Most in *Skracki Marija* iz Zamelja za uslišano prošnjo. *Erjavec Pavel* iz Moravč za uslišano prošnjo v važni zadevi; *Peternel Fr.* iz Gorenje vasi za ozdravljenje nevarne bolezni; *Rus Marija* iz Višnje gore za uslišanje v posebni potrebi; *Debevc Cecilija* iz Št. Ruperta za pomoč; *Flego F.* iz Celja za srečen izpit hčerke; *Stariha Megi* iz Omote za čudovito pomoč v težkih okoliščinah; *Minka K.* iz Skopelj za uslišano prošnjo, preden je skončala devetdnevnic; *F. Anton* iz Cirkovc za zdravje; *Š. iz Zabnice* za ozdravljenje; *N. N.* od sv. Jakoba za ozdravljenje; *E. S.* z Blok za zdravje in za pomoč v važni zadevi; *Pavel V.* za srečen izpit; *F. B.*, da je mož pred smrtjo prejel sv. zakramente; *S. Cvetko Antonija* za ozdravljenje in za neštevilne milosti; *Marjeta Testen* iz Loke za uslišanje v zelo važni zadevi.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA

Devet nebeških korov angelov neprenehoma hvali in časti Boga. Častilci in častilke presv. Srca, vpisani v »zvezo ljubezni«, ki opravljajo devet služb, se družijo s kori angelov in združeni z njimi časte božje Srce. Te službe so: češčenje, širjenje češčenja, zadoščevanje, ljubezen, darovanje, pokorščina, prošnja, gorečnost v molitvah in dobrih delih.

Devet je služb, kakor je devet korov angelov. Vsaka služba se druži z enim korom: prva s korom Prestolov, druga s korom Moči, tretja s korom Gospodstev, četrta s korom Serafinov, peta s korom Kerubov, šesta s korom Oblasti, sedma s korom Nadangelov, osma s ko-

rom Angelov, deveta s korom Prvaštev. Vsakemu častilcu, oziroma častilki, se v začetku vsakega mesca odloči ena izmed devetih služb, katero potem izvršuje skozi ves mesec. Kdor dobi na primer deveto službo, ki je služba gorečnosti, opravi vsak dan tiste kratke molitve, ki so v knjižici »Devet služb« pod deveto službo in tista pobožna opravila, ki jih predpiše knjižica pod isto službo.

Število teh častilcev in častile se je pri nas tekom let zelo pomnožilo. Več tisoč jih je že vpisanih v zvezo ljubezni. Častilce in častilke smo razdelili v 31 skupin. Kdor se vpiše, se mu, ko pošlje ime, v naslednji številki Vestnika, delo, če skupina, v kateri potem vedno ostane, zato si jo mora zapomniti. Skupina je v Vestniku tiskana z bolj debelimi številkami. Takoj za skupino je zaznamovana služba, ki jo bo opravljal v mescu. Tej številki sledi še ena številka, ki zaznamuje dan, kdaj naj opravi zadostilno sv. obhajilo. Kdor bi ne mogel pristopiti k sv. obhajilu v določenem dnevu, naj pristopi naslednjo nedeljo. V tem mescu je med drugimi pristopila zvezo ljubezni Bregar Agata. (glej drugo stran ovitka!). Pred njenim imenom in drugimi častilci stoje številke 26, 6, 14. Prva debelejša (26) pomeni, da je Bregar Agata v 26. skupini. Druga številka (6) pove, da bo v januarju 1941 opravljala iz knjižice »Devet služb« šesto službo. Tretja številka (14) pove, da bo 14. januarja opravila zadostilno sv. obhajilo. V bodočih mescih naj Bregar Angela vedno pogleda skupino 26, ki ji bo od slej določevala službo in sv. obhajilo.

Pobožnost presv. Srca je nositeljica premnogih milosti, o katerih bomo govorili v naslednjih mescih, zato skrbite, da vas čimveč pristopi k temu češčenju. Kdor želi pristopiti v zvezo ljubezni, naj pošlje svoje ime na Vodstvo salez. sotrudništva v Ljubljani (Rakovnik). Knjižica Devet služb stane po pošti din 1.50. Deset knjižic skupaj pa le 6 dinarjev.

SOTRUDNIKI! SOTRUDNICE!

Že par let prinaša Salezijanski Vestnik članek z naslovom »Sotrudniki! Sotrudnice«. Navadno je bil ta članek na tretji strani Vestnikovega ovoja, v mi-

nulem mescu pa na zadnji strani Vestnika. Odslej bo članek »Sotrudniki! Sotrudnice!« vedno na zadnji strani Vestnika.

Zakaj članki »Sotrudniki! Sotrudnice!«

Ti članki so za sotrudnike in sotrudnice velikega pomena. V teh člankih navadno razlagamo pravila in dolžnosti sotrudnikov in pa to, kar nam je najbolj pri srcu. Prav zato so ti članki važni in blagi sotrudniki in sotrudnice naj jih nikar ne prezro. Te članke lahko imenujemo *pisma sotrudnikom in sotrudnicam*. Včasih bi radi pisali vsakemu sotrudniku in sotrudnici posebej, toda to ni mogoče. Kdo bo zmožen spisati 12 tisoč pisem? Da ustrežemo svoji želji, Vam pa kar v Vestniku priobčujemo taka pisma pod naslovom »Sotrudniki! Sotrudnice!« in Vam odkrivamo svoje misli in potrebe in podajamo razna navodila.

Blagi sotrudniki in sotrudnice, smatrajte te članke za pisma na Vas, prav tako, kakor da je poslano vsakemu izmed Vas posebej. Naj bodo ti članki, bolje rečeno, ta pisma, ljubezniva in tesna vez med nami in vami!

Kadar prejmete Vestnik, pogledjte najprej na zadnjo stran, če je ondi članek »Sotrudniki! Sotrudnice!« Če je, lahko rečete vsak zase: „To je pismo za mene“, in ga prav pazljivo preberite.

Kaj naj Vam pa pove današnje pismo? Povedalo bi rado mnogo, pa ni prostora. Za danes bo izpolnilo samo neko dolžnost. Bližajo se lepi božični prazniki. Do praznikov ne bo več izšel Vestnik. Naša dolžnost je, voščiti sotrudnikom in sotrudnicam, ki se toliko trudijo za salezijanska dela, vesele božične praznike. Voščiti vsakemu posebej s pismom ni mogoče. Ker to ni mogoče, voščiti pa želimo in smo dolžni voščiti, naj nadomesti to današnje pismo v Vestniku. Voščimo Vam to, kar Vam bomo o praznikih voščili v duhu. *Naj Vam bodo prazniki veseli, polni blagoslova in milosti! Božje Dete naj Vam s premnogimi darovi bogato poplača vse, kar ste storili dobrega salezijanski družbi. Prav za to bomo o božičnih praznikih s posebno gorečnostjo prosili nebeško Dete in njegovo prečisto Mater.*

Prav vesele in srečne božične praznike!

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna, Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec.

Urednik: Tone Vode.

„Knjižice“

„Knjižice“ so vsem bralcem Salezijanskega vestnika prav dobro poznane. Lahko rečemo, da so zrasle naravnost iz Vestnika. Preden so se namreč postavile na lastne noge, so nekaj let izhajale kot vestnikova priloga. Zdaj pa gredo že v osmo leto samostojnega življenja.

S ponosom lahko kažejo na dolgo pisano vrsto najrazličnejših knjižic — doslej jih je izšlo 170, raztresene so po vsem svetu, nad tri četrti milijona izvodov jih je med slovenskimi ljudmi — in vse obravnavajo sodobna vprašanja, ki globoko posegajo v duhovni razvoj slovenske duše. Vse zvesto služijo svojemu namenu, zavoljo katerega so bile poklicane v življenje: da bi utrjevale v dušah katoliško dediščino naših očetov in neustrašeno kazale pot skozi zmedo današnjih dni.

Kdor koli se je podrobneje z njimi seznanil, jih je vzljubil in se zanje navdušil. Žal pa, da jih je še mnogo, ki „Knjižic“ ne poznajo. Zato se tu odpira salezijanskim sotrudnikom in sotrudnicam, ki morajo že po svojem poklicu širiti dober tisk, široko torišče apostolske delavnosti! Zavoljo tega znova vse pozivamo, naj po svojih najboljših močeh povečajo krog bralcev in naročnikov „Knjižic“. Zimski mesci so kakor nalašč za to; vsakdo ima čas, da se za nekaj trenutkov posveti dobremu branju in da pove prijateljem in znancem spodbudno besedo v korist „Knjižic“.

„Knjižice“ izhajajo dvakrat na mesec. Letna naročnina znaša 24 din. Naročijo se lahko kadar koli.

Zadnji čas je izšla spet cela vrsta nadvse zanimivih knjižic, lepih tako po svoji globoki vsebini kakor po lični zunanji opremi.

Nadangel Mihael. Št. 163. To je zelo umestna knjižica za današnje težke čase. Nadangel Mihael, prvi bojevnik za božje pravice, nam je svetel zgled, kako naj se tudi mi neustrašeno potegujemo za naše najsvečejše svetinje.

Moli! Št. 164. Stara ljudska modrost pravi: Kdor moliti ne zna, naj se na morje poda. Jaz pa vam pra-

vim: Vzemite v roko to drobno enodinarsko knjižico, pa se boste naučili dobro in prav moliti. Pisatelj nam preprosto in z živimi zgledi razloži ves katoliški nauk o molitvi: kaj je molitev, zakaj je molitev potrebna, česa naj v molitvi prosimo, kako naj molimo in kdaj naj molimo. Knjižica bo marsikomu odkrila doslej nepoznane skrivnosti. Zato jo posebej priporočamo.

Kraljica miru, ohrani nam mir! Št. 165. V tej lični knjižici so popisane štiri najvažnejše mirovne pobožnosti, ki so se vršile letos na Slovenskem: na Zaplazu, na Brezjah, na Kureščku in na Rakovniku.

Žetev je velika. Spisal Franc Sodja, C. M. Št. 166. Pisatelj nam v kratkih, odločnih potezah razkazuje vse ogromno misijonsko polje, ki še čaka pogumnih delavcev, da ga preorjejo in obsejejo. Kakor v filmu gredo pred nami slike iz Afrike, Indije, Kitajske, Japonske, Amerike. Povsod en sam krik: Dajte nam misijonarjev! Knjižica je posebno primerna za predavanja v krožkih in društvih.

Ne boj se smrti! Št. 167. Za november, ko se spominjamo smrti in pokojnih, je v „Knjižicah“ izšlo tudi to delce, ki je v bistvu posneto po spisu sv. Cipriana „De mortalitate“ (o umrljivosti). Slavni kartaginski škof, živel je sredi 3. stol. po Kristusu, je s tem spisom tolažil svoje vernike, ko so jih na veliko ugonabljal kuga, preganjanje in druge nesreče. Njegove misli so še danes žive in udarne.

Mučeniška Španija. Spisala Anica dr. Justinova. Št. 168. Z grozo v srcu smo pred leti brali, kakšna grozodejstva so počenjali na Španskem komunisti. Kar verjeti nismo mogli. Zdaj pa prihajajo na dan strahotni dokumenti, ki vse to potrjujejo. Nekaj takih prič je zbranih tudi v „Mučeniški Španiji“.

Vse omenjene knjižice vsem cenjenim bralcem Salezijanskega vestnika kar najgorkeje priporočamo. Vsaka stane 1 dinar.

Dvakrat na dan? — Jaz bi jo pil kar desetkrat. Seveda mora biti okusno pripravljena. Toda rečem Vam: naše ženske vedó, kako je treba kavo skuhati.

Kolinska
IZREDNO IZDATNA
KVALITETNA CIKORIJA

Naše knjige

Lemoyne-Vode: Sv. Janez Bosko. To je najobširnejši svetniški življenjepis, ki je izšel doslej v slovenskem jeziku. Pisan je izredno živahno. Kdor začne brati, ne more prenehati. Stane v platno vezan z zlatimi okraski din 50, po pošti din 55, za sotrudnike 40, oziroma 45 din.

Za časa don Boskovega blaženstva je izšel življenjepis v skrajšani obliki in vsebuje vse najvažnejše dogodke don Boskovega življenja. Bere se jako prijetno. Stane broširan din 8, po pošti din 9.50.

Dr. Franc Knific: Junak s pristave. Opisuje v zelo vabljivem slogu zanimive dogodke iz don Boskove mladosti. Zelo priporočljiv mladini. Stane broširan din 8, po pošti din 9.50.

Dr. Jos. Valjavec: Duhovne vaje. Mnogi bi radi opravljali duhovne vaje, pa radi raznih ovir nimajo prilike, da bi se jih udeleževali v cerkvi. Ti naj si preskrbe to knjigo in bodo lahko v veliko dušno korist opravljali duhovne vaje doma. Poleg premišljevanj je v knjigi sv. maša in razne druge molitve, zato služi tudi za molitvenik. Stane vezana z zlato obrezo din 20, z rdečo din 16, po pošti din 1.50 več.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK LJUBLJANA 8